

I. 605. 308/14

„EGZEMPLARZ OBOWIĄZKOWY-
CZASOPISMA W OBCYCH JĘZYKACH

БІБЛІОТЕКА АМАТОРСЬКОГО ТЕАТРУ ч. 14.

О. СКАЛОЗУБ.

Любов на розказ

комедія в одній дії.

(За А. Мюсетом.)

Коломия 1934.
ВИДАВНИЦТВО „РЕКОРД“.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

БІБЛІОТЕКА АМАТОРСЬКОГО ТЕАТРУ ч. 14.

О. СКАЛОЗУБ.

Любов на розказ

комедія в одній дії.

(За А. Мюсетом.)

Коломия 1934.
ВИДАВНИЦТВО „РЕКОРД“.

Всі права застережені.

605308/74

— З друкарні Шимона Тайхера в Коломиї. —

ДІЄВІ ОСОБИ:

ВОРОЖКА, старша жінка

КРУТІЙ, її слуга, років 50.

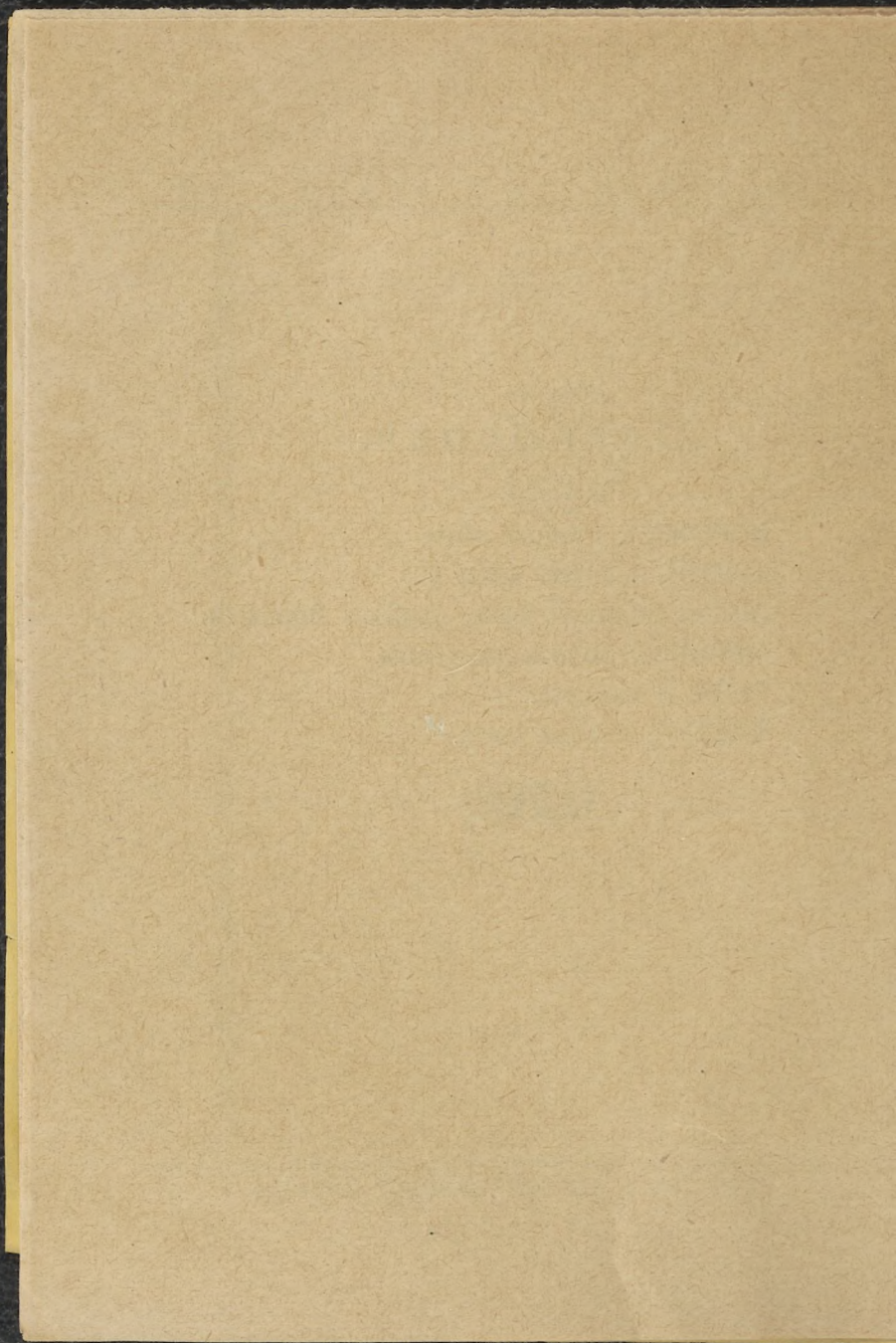
ІВАСЬ, молодий юнак, приймак Ворожки.

МАРІЙКА, молода пастушка.

ГАЛЯ, її подруга.

ПАСТУХ, в літах Івася.

Садок Ворожки.— Стіл під деревом.— Побіч широка, вигідна садова лавка.

Я В А 1.

ВОРОЖКА, КРУТІЙ.

ВОРОЖКА. (Сидить на лавці). Ну й як там? Ох-хо-хо! (зітхає).

КРУТІЙ. Як бачу, то пані зітхають, і маю вражіння, що кінця тим зітханням ніколи не буде, оскільки не прийдете до розуму. Позвольте висловити свою думку?

ВОРОЖКА. Та вже кажи...

КРУТІЙ. Гість ваш, ніде правди діти, гарний хлопчина, козацька постать, привабний ніс, уста... і таке інше.. Отже, не дивуюся, що він упав вам ув око.

ВОРОЖКА. Хиба гріх закохатися в тім, що гідне кохання?!

КРУТІЙ. Та воно так. Але до цієї пригоди пані задовольалися залицянням пана директора

ВОРОЖКА. Хочби й так! Але, як каже приповідка, клин клином вибивають... річ цілком природна.

КРУТІЙ. Та воно правда. Тільки цей гість з'явився саме тоді, коли пані за кілька днів

мають одружитися з паном директором. Це вже не іграшки, і в данім випадку користаєте з приповідки надто дослівно. Але це ще пів біди... в найгіршому разі маленька невірність, що не личить чоловікові, а для жінки є цілком зрозумілою. Вірна жінка подиву гідна!.. Але існують скромні жінки, що подібного подиву з легким серцем цураються. Саме пані належать до таких - менше слави, а більше щастя! Чудесно!

ВОРОЖКА. Що мене обходить слава?! О, я була би надто наївною, якби в'язалася такими дрібничками.

КРУТІЙ. Добре сказано! А тепер до справи... І так пані його люблять, навіть наміряються, в щасливім випадку, одружитися з цим юнаком і водночас тримають директора в надії, що йому віддадуть свою руку.

ВОРОЖКА. Я скажу тобі щиро. Я зачарована цим юнаком! Що трішки дурненький, то не шкодить. Кохаю в нім то, що вже має... і то, що промовить його серце, коли він прокинеться. Що за розкіш почути з уст чарівного хлопчика: кохаю тебе! Та й тепер він є найгарнішим хлопчиком на світі. Його смагляві лица, рожеві уста, невинні очі,

кожна рисочка запалають чаром, коли хоч іскра любови осяє їх... і можливо, що мої старання довершаться успіхом і розжеврять в йому полум'я пристрасної любови. Зчаста дивиться на мене. Все здається мені, що вже наближується хвилинка пробудження... І колиб це сталося, то без вагання віддаюся за нього! А титул чоловіка охоронить мене перед нависним директором. Та покищо не треба його дражнити, краще проволікати доки дасться.

КРУТІЙ. Добре. Мрії без закиду. А наколи не вдасться збудити так пристрасно жадаваної любови, коли всі виховні старання підуть внівець, то чи тоді ви одружитесь з директором?

ВОРОЖКА. Ні! А хочби й сталося щось подібного, то я не в силі буду виректися мого гарного хлопчика. З хвилиною вибуху його любови до мене, всі перешкоди, присяги перестають існувати.

КРУТІЙ. О, щодо цього, то я не сумніваюся, ані трішки! У жінок спокуса і заглада ходять у парі. Але йде наш гарненький дурник.

Я В А 2.

Ворожка, Крутій, Івась.

ВОРОЖКА. (Солоденько). А ти чого такий сумний, мій хлопчику любий. Може тобі щось не подобається тут? Кажі, любий, не бійся!

ІВАСЬ. (розглядається по дурному) Хиба я знаю..
КРУТІЙ. (сміється).

ВОРОЖКА. Прошу не сміятися! Твоя поведінка зневажає мене. Я його люблю, тому й ти мусиш його шанувати. (За цей час Івась ловить мух) Люба дитинко, чи не пора починати науку, га?

ІВАСЬ. Га?

ВОРОЖКА. Може хочеш починати науку кохання?
Адже ж ти ще молодий.

ІВАСЬ. Ні!

ВОРОЖКА, Чому? Не хочеш зробити для мене такої дурнички? Для мене, що тебе так без міри любить... (хоче його попестити рукою).

ІВАСЬ. (Зацікавлюється перестенцем на пальці ворожки, показує на нього) Ги-ги-ги!

ВОРОЖКА. Що? Подобався перестенець? Я можу його подарувати тобі!

ІВАСЬ. Давай сюди.

ВОРОЖКА. (Здіймає та віддає перстенець Івасеві, він хутко хапає його). Мій Івасику, коли пані щось тобі дає, то ти мусиш за це поцілувати її руку. (Солоденько) О, такий гарний хлопчик...

ІВАСЬ. (Бере вайлувато руку ворожки й цмокає),
ВОРОЖКА. Ні, не так !

ІВАСЬ. (Плює на руку).

ВОРОЖКА. Не розуміє, біднятко ! Але ця його вайлуватість викликає в мене задоволення і... лоскоче моє серце. Тепер прошу лишити нас самих; як треба буде, то я покличу. (Крутій виходить. Івась теж забирається). Ні, ні... ти лишишся зо мною.

Я В А З.

Ворожка, Івась.

ВОРОЖКА. (Сідає розманіжена на лавочці). Тепер сідай біля мене... Не бійся...

ІВАСЬ. (Підходить і сідає біля неї на землі).

ВОРОЖКА. Ні дурненький... тут сідай.

ІВАСЬ. (Встає і сильно сідає на коліна ворожки).

ВОРОЖКА. Ой ! Цілком дитина... нічого не знає... не розуміє... Ось тут ! (Садовить його поруч себе). Ну, глянь веселіше. (Івась відвертається). Та чого ти такий, немов

дикун. Ну, скажи, любиш ти мене?

ІВАСЬ. Я не знаю... (Майже крізь сльози).

ВОРОЖКА. Любий Івасю, (пестить його) невже мої щирі слова тебе не зворушують? Невже ти такий невдячний. Ну, скажи, чого ти хочеш?

ІВАСЬ. Я хочу їсти... (плаче).

ВОРОЖКА. Крутію, ходи сюди! (Входить Крутій).

Я В А 4.

Ворожка, Івась, Крутій.

ВОРОЖКА. Візьми його, нагодуй, може втихне тоді. По вечері най робить, що йому до вподоби (Виходить).

КРУТІЙ. Ходім, голодний, юначе! Бо страва, що нею тебе тут годували... вже досить черственька.

ІВАСЬ. Я не знаю чому, але мене біля неї морив сон.

КРУТІЙ. Розумно кажеш. Ходім! (Виходять).

Я В А 5.

Пастух і пастушка Марійка.

ПАСТУХ. Тікаєш від мене, Марійко...

МАРІЙКА. Нема ради на це. Нудиш мене та й тільки! Все мелеш про якусь то любов.

ПАСТУХ. Що на серці, то й на язиці, любач...

МАРІЙКА. Дивно! А моє серце мовчить, немов камінь.

ПАСТУХ. Саме цей камінь гнітить мене.

МАРІЙКА. Хиба ж я тому винна?! Я знаю, що кожна з нас має свого хлопця. Всі любляться, зітхають, охкають, мріють, гинуть, киснуть і відчують в тому приємність. Але я почуваюся невимовно нещасливою. Відколи ти бігаєш за мною, зітхаєш, перевертаєш очима і стогнеш, то й я всіма силами старалася теж зітхати, бо хотіла би бути щасливою, як і всі інші. Але нічого з того не виходить. Якби я знала спосіб як тебе зробити щасливим, то не чекала б і хвилини, щоб скористати з нього. Я є дівчиною доброї вдачі, вір мені!.. Я навіть думала, що всіх люблю!

ПАСТУХ. У мене одинокий спосіб — люблю тебе цілою своєю істотою!

МАРІЙКА. Бачу, що твій спосіб нічого не вартий, бо я тебе не люблю, хоча ця свідомість гризе мене. Слухай, звідки в тебе взялася любов до мене? Га?

ПАСТУХ. Я... побачив тебе і пропав! Оце й все!

МАРІЙКА. Диви, яка різниця між нами! В мене навпаки! Чим частіш тебе бачу, тим менше кохаю. Але годі, не гризися, ще може згодом прийде... а покищо не нудь мене! От, хочби й зараз, як ти не

зникнеш звідси, то ще більше буду гніватися на тебе!

ПАСТУХ. Коли моя приявність є прикрістю для тебе, то я вже йду. Але, втіхи ради, дай поцілувати рученьку!

МАРІЙКА. О, це вже ні! Кажуть, що не личить так робити... бо чому подруги з цим криються?

ПАСТУХ. Таж ми самі! Ніхто й не побачить.

МАРІЙКА. Добре. Але, оскільки це гріх, то не хочу грішити, поки не відчуваю в цьому грісі тої приємности, що мають її інші.

ПАСТУХ. Прощай, гарна Марійко! Не забувай за мене!

МАРІЙКА. Добре, добре! (Пастух виходить).

Я В А 6.

Марійка.

МАРІЙКА. Ох, як він мене нудить своєю любов'ю. Такою поведінкою він псує, затроює мій настрій. Ой! Хтось іде! Ох, Боже мій який гарний... хлопчик !..

Я В А 7.

Марійка, Івась.

ІВАСЬ. (Жене копаного мя'ча, прибігає до Марійки, зупиняється, придивляється Марійці).

МАРІЙКА. (Зиркає на Івася, засоромлюється, відвертається й хоче йти).

ІВАСЬ. (Не певний себе, задержує її) Вже тікаєш?

МАРІЙКА. Так... іду... Я не знаю тебе...

ІВАСЬ. Не знаєш мене?! На це є рятунок! Познайомимося, добре?

МАРІЙКА. (Ніяково) Добре! (Подають одно одному руки й соромливо споглядають на себе).

ІВАСЬ. А яка ж ти гарненька...

МАРІЙКА. Ти глузуєш!

ІВАСЬ. Та де там! Кажу щиро.

МАРІЙКА. (Дивиться на Івася; балакають легеньким смішком) Ти також гарний...

ІВАСЬ. То ще краще! Ти звідки? Я буду приходити до тебе.

МАРІЙКА. Я тут мешкаю... Недалечко звідси. Але приходити не треба. Краще будемо зустрітися тут! Там є хлопець, що любить мене... буде заздрити, стежити, підглядати... Краще тут.

ІВАСЬ. Він любить тебе?

МАРІЙКА. Так!

ІВАСЬ. Сильно?

МАРІЙКА. А звідки я знаю чи сильно?!

ІВАСЬ. Як він сміє, нахаба! Я не хочу, щоби тебе любили! А ти його любиш?

МАРІЙКА. Ні! Не могла примусити себе до цього.

ІВАСЬ. Тоді, добре! Нікого не треба любити!
Ні, ні! Лише ми маємо право любитися.
А ну, спробуй, чи зможеш?

МАРІЙКА. Мені... тепер... здається, що це так
легко..

ІВАСЬ. Справді?

МАРІЙКА. Я не вмю брехати! А ти де мешкаєш?

ІВАСЬ. В отому великому домі.

МАРІЙКА. Що? У ворожки?

ІВАСЬ. Так. А ти чого так настрашилася?

МАРІЙКА. (Сумно) Таке вже моє щастя...

ІВАСЬ. (Сумно) Що з тобою, горличко?

МАРІЙКА. Ця ворожка краща за мене. Я боюся,
що наше щастя присне, як булька на
воді (Плаче).

ІВАСЬ. Краще смерть, ніж розлука! (Чуло) Не
журися, горличко любенька!

МАРІЙКА. Отже будеш кохати мене?

ІВАСЬ. До кінця віку!

МАРІЙКА. З твого боку було би не гарно зводити
мене. Я така легковірна. Ого! Мої корови
порозбігалися, бог-зна куди! Біда мені,
коли яка пропаде. Мушу т'кати. Коли
прийдеш?

ІВАСЬ. Ох, який я злий на тих коров!

МАРІЙКА. Ох! Я теж... Та нема на то ради. Будеш
тут надвечір?

ІВАСЬ. Розуміється! Обовязково! (Бере Марійку за руку). Які гарненькі пальченятка! (Цілує руку). Нема нічого смачнішого за ці цальченята! (Радісно сміється),

МАРІЙКА. (Теж сміється). Прощай.. (Зітхає) О!.. Зітхаю, і то без всякого способу на це (Тубить хустинку).

ІВАСЬ. (Підносить хустинку). Ага!

МАРІЙКА. Що, мій хлопчику? Хустинка?! Віддай!

ІВАСЬ. (Хоче віддати) Ні!.. Лиши мені... Най буде зо мною. Навіщо вона тобі здалася?

МАРІЙКА. Іноді миюся і цією хустинкою витираюся.

ІВАСЬ. А я хотів би знати, яким саме місцем вона тебе дотикається?

МАРІЙКА. Всюди потрошки... Ну я біжу, бо мушу шукати моїх корівок! До скорого побачення... так?! Ох! (Виходить. Згодом в той же бік поволі йде задуманий Івась).

Я В А 8.

Ворожка, Крутій.

ВОРОЖКА. (Входить) Ну, як же там наш пупіль? Підкріпився?

КРУТІЙ. Ого! Підіів собі за чотирьох. Щодо апетиту, то немає в нас рівного йому.

ВОРОЖКА. А деж він тепер?

КРУТІЙ. Та десь бігає за мячем... Ага! Маю для вас новину.

ВОРОЖКА. Новину?! Яку? Кажи!

КРУТІЙ. Був тут пан директор і питався за вас.

ВОРОЖКА. А я дуже тішуся, що не бачила його. Дуже прикро прикидатися в любові.

КРУТІЙ. Поправді, пані, то велика шкода, що цей молодий бичок нагнав з вашого серця любов до пана директора. Директор просто скаче від радості, що цими днями одружиться з вами — Хіба може бути щось кращого від неї, — хвилину тому вигукував ваш директор, коли дивився на світлину. — Ах, Крутію, що за розкоші чекають мене! — А мені здається, що він ті розкоші буде смакувати лише в мріях, Сумна це й болюча втіха, коли чоловік жиє лише мрією про чесну і дебелу дійсність! Обіцявся прийти ще раз. Яка ж ваша думка про це все?

ВОРОЖКА. Дуже проста! Така сама, що й досі. Не бачу кращого способу, як дурити його далі.

КРУТІЙ. І ваше сумління не скобоче вас?

ВОРОЖКА. Маю більшу турбу ніж порпатися у своєму сумлінні задля такої дрібнички!

КРУТІЙ. (До себе), О, це так! Це дійсно взірцеве жіноче серце!

ВОРОЖКА. Ох, нудно мені без Івася!.. Піду його шукати. А-а-а! Ось і він! Знаєш, Крутію, мені здається, що він вже відмінився на краще?!

Я В А 9.

Ворожка, Крутій, Івась.

ІВАСЬ. (Входить з Марійки хустинкою, до якої все тупиться лицем).

ВОРОЖКА. Цікаво буде знати, що він робитиме на самоті. Сховаймося за дерево.

ІВАСЬ. (Все бавиться хустинкою і пошепки балакає з нею.)

ВОРОЖКА. Що це з ним? Щось підозріле. Звідки в нього ця хустинка? Чи не мою це знайшов десь хустинку, ненароком? Ах, якби в цьому правда, Крутію, то всі ці вихиляси його були б не злим початком!

КРУТІЙ. (Спокійно) Можу заложитися, що це кусник якоїсь наперфумованої ганчірки.

ВОРОЖКА. О, ні, Крутійчику! Чує моє серце... Мушу побалакати з ним. Цікаво. (Іде назустріч Івасеві) Добридень, Івасю!

ІВАСЬ. (Поспішно ховає хустинку під паху, пересадно вклоняється). Ваш покірний слуга.

ВОРОЖКА. (до Крутія), Га? А це звідки така галлянтність. Відколи він тут, то я ще не чула від нього чогось подібного.

ІВАСЬ. Може, пані, будуть ласкаві й зволять поя-

снити мені, що діється, коли когось любиться ?

ВОРОЖКА. (В захопленні) Кррррутійчику, ти чуєш? (до Івася) Коли хто кого кохає, дороге ти дитинятко, то безнастанно хоче бачити предмет цієї любови, не може від нього відірватися, робиться сумним, коли його не бачить... Потому терпить, непокоїться, мучиться, казиться... і зчаста пожадає... хоче мати її... цю любов... ох! (Зітхає і ледви не паде на Крутія, що її піддержав)

ІВАСЬ. (Скаче зраділий). Вже знаю, знаю, знаю!...

ВОРОЖКА. Невже ти це все відчуваєш?!.. (Тулиться до Івася).

ІВАСЬ. (Байдуже) Ні, ні... Мені було цікаво знати..

КРУТІЙ. От, ка зна-що верзе!

ВОРОЖКА. Так, верзе... але його відповідь не подобається мені. Мій дорогенький Івасику, ти це не про мене говориш?

ІВАСЬ. Ого! Я не дурний говорити про що думаю!

ВОРОЖКА. Нічого не розумію! Що ж це врешті? Звідки в тебе ця хустинка?

ІВАСЬ. (перестрашений) Знайшов на стежці.

ВОРОЖКА. Чия це хустинка?

ІВАСЬ. Ця... не знаю.

ВОРОЖКА. О-о-о! В цій пригоді відчуваю якусь таємницю. Дай сюди хустинку! (Вириває з рук Івася й приглядається їй.) Ні! не моя... і він цілував її! Нічого! Підоріння на бік, щоб не сполохати їх, бо-

інакше не витягнеш з його цієї підозрілої таємниці.

ІВАСЬ. Змилосердїться, пані, віддайте хустинку!

ВОРОЖКА. На, Івасю, я не хочу кривдити тебе, оскільки це тобі справляє приємність — бери!

ІВАСЬ. (Бере хустинку, цілує ворожки руку, вклоняється і відходить).

ВОРОЖКА. Ти вже покидаєш мене. Де йдеш?

ІВАСЬ. Іду під дерево спати.

ВОРОЖКА. Йди.. йди.. (Івась виходить).

Я В А 10.

Ворожка, Крутій.

ВОРОЖКА. Ох, Крутію, пропала я!.. Чую, що не видержу!

КРУТІЙ. Мушу признатися, що й я нічого не розумію. Щось такого сталося з малим нікчемою!

ВОРОЖКА. Прокинувся, Крутійчику, прокинувся!.. Та не для мене. Божеволію, мучуся, як ніколи!.. Ох, нестерпний удар! Чи ти за примітив, як він відмінився? В якому тоні він відповідав мені! Як випогодилося його лице! Та не я причиною всіх цих змін на краще. Уяви собі, Крутію, що запанував над собою і не сказав чия це хустинка. Відгадав, відчув мою заздрість! Нема сумніву, що закохався, коли відчуває небезпеку! Бідна ж моя головонька! Яка я нещаслива! Хтось почує

від нього то перше—люблю тебе,— про-
яке я так мріяла... Ох, як вона його бу-
де любити, бо має, ох, має всі прикме-
ти для цього! Ох, гину! Ходім, Крутію!
Тепер нашим завданням — знайти су-
перницю! Піду слідом, обійду всі куточ-
ки, де могли би вони зустрічатися. Ти
шукай без мене... поспішай... Ох, чарів,
чарів! (Відходять)

Я В А 11.

Марійка і Подруга (входять).

МАРІЙКА. На хвилиночку, сестричко., оповім то-
бі мою пригоду і попрошу ради. Ось,
я тут стояла, коли він з'явився! Ли-
ше побачила його, і серце відгукнуло-
ся, що любить! Ах! Так гарно зроби-
лося мені! Він підійшов ближче й за-
балакав... І знаєш, що сказав?.. Що лю-
бить мене теж! Я втішилася так, що
й не можу тобі оповісти як саме! Тепер
я не дивуюся, що всі мої подруженьки
такі щасливі від кохання. Так мені це по-
добалося, що жалую страченого часу, що
минув від народження. Колиб це все не
зникло.. Він за хвилинку буде тут.. обцілу-
вав мої руки, аж печуть і я передчуваю,
що знова буде цілувати. Тому порадь
мені, бо ти вже кохалася не раз, чи
можна йому дозволити на це?

ПОДРУГА. Борони Боже, сестричко. Тримайся від
нього здалека, це піддержує його по-
чуття.

МАРІЙКА. Якже це! Невже нема милішого способу
від цього?

ПОДРУГА. Ні. Теж не можна повторювати за час-
то, що ти його любиш.

МАРІЙКА. Та яким же способом повздержатися від цього? Я ще молода й не маю вправи.

ПОДРУГА. Роби як знаєш! Я не маю часу. Біжу, сестричко! (Побігла).

Я В А 12.

Марійка (сама).

МАРІЙКА. Тут щось не теє... Краше вже не кохати, як бути такою суворою з ним... Але вона казала, що це посилює любов... Чудно, справді! Цей спосіб треба б відмінити за лагідніший. Ті, що його видумали видно не кохали так широко, як я.

Я В А 13.

Марійка, Івась.

МАРІЙКА. Ось, мій любий! Не маю сил повздержати себе!

ІВАСЬ. (Входить) Ах, ти вже тут, моя квітонько! (Пестить її, цілує хустинку).

МАРІЙКА. Так, мій милий...

ІВАСЬ. Ти тішишся, що бачиш мене?

МАРІЙКА. Трішки.

ІВАСЬ. Трішки? То за мало!

МАРІЙКА. Ох, чому?... Не можна більше (Івась бере її за руку, вона не знає, що робити).

ІВАСЬ. Не говори так, я не хочу.

МАРІЙКА. (бере руку) Прошу не цілувати мою руку.

ІВАСЬ. Так?! Бачиш, яка ти нечемна. (Плаче).

МАРІЙКА. Голубчику мій, не плач бо...

ІВАСЬ. (Плаче). Обіцялася бути щирою зо мною...

МАРІЙКА. Я такою й лишилася.

ІВАСЬ. Ні! Бо хто кого любить, то не заборонює цілувати руки. (Підставляє свою руку).
Прощу! Бачиш, я не такий, як ти.

МАРІЙКА. (До себе) Нехай подруга говорить, що хоче, але я не вдержуся. Годі! Годі! Коли вже тебе, голубчику, так кортить цілувати, то цілуй! Ага! Ніколи не питай мене, як сильно я тебе люблю... бо інакше я мушу говорити на 50 процентів менше. Це не перешкодить мені любити тебе цілим моїм серцем, але ти не мусиш про це знати, бо будеш мене теж менше кохати. Так мене вчили.

ІВАСЬ. Вони тебе не вчили, лишень обманювали. Це стовбури, що не розуміються на цім. Якби ти знала, що робиться з моїм серцем, коли я цілую твою руку і коли ти говориш, що любиш мене. Це ж є ознакою, що це все будить мою любов до тебе.

МАРІЙКА. Так! Ти правду кажеш, бо й моя любов тішиться від цього!.. А знаєш що я тобі скажу? На всяку приключку давай умовимося — все, коли ти будеш мене питати чи люблю я тебе, то я відповідатиму, що ані трішки, але це не буде правдою... І коли тебе скортить поцілувати мою руку, я буду відмовляти, але в дійсності буду мати страшну охоту... цілуватися.

ІВАСЬ. Ха-ха-ха! Це знаменито! Чудесно! Але по-

кищо, перед договором, дозволь цілувати твої ручки до схочу!

МАРІЙКА. Так! Правда! Цілуй! (підставляє руки).

ІВАСЬ. (Цілує) Слухай, квітонько, чи не буде цей договір тягарем для нас?

МАРІЙКА. Та коли він докучить нам, невже ми не зможемо скасувати його?

ІВАСЬ. Так, твоя правда! Отже, рішено?

МАРІЙКА. Так! (Павза).

ІВАСЬ. Тепер.. давай спробуємо. Любиш мене дуже?

МАРІЙКА. Не зовсім.

ІВАСЬ. (Тривожно) Але ти це так собі?... на жарт?

МАРІЙКА. Розуміється!

ІВАСЬ. (Радіє) Ха-ха-ха! Дай твою рученьку!

МАРІЙКА. Не хочу.

ІВАСЬ. А я знаю, що тебе кортить дуже.

МАРІЙКА. Більше від тебе, але не хочу признаватися.

ІВАСЬ. Мушу поцілувати, інакше буду журитися.

МАРІЙКА. Жартуєш, любчику!

ІВАСЬ. Ні!

МАРІЙКА, Справді?

ІВАСЬ. Так!

МАРІЙКА. На! Цілуй! (Цілюються).

Я В А 14.

Івась, Марійка, Ворожка.

ВОРОЖКА. (Входить) Ох! Що я бачу!? Згину на місці!

ІВАСЬ. Ха-ха-ха! А я пожартував.

МАРІЙКА. Це нічого!... Я теж скористала.

ВОРОЖКА. Агій! І звідки такі балачки?!

МАРІЙКА. (Зауважила Ворожку) Ах!

ІВАСЬ. Туди, до дідька!

ВОРОЖКА. (До Івася) Як бачу, то ти вже...

ІВАСЬ. Вибачте... Але я не знав, що ви підглядаєте.

ВОРОЖКА. Бачиш, який ти невдячний! Ходім... або ні... (до Марійки) Йди звідси! В цю ж мить! Щоб і дух твій не пах! (Марійка тікає). Деж твій сором, безпутній звіднику! Отже, всі мої старання збудити в тобі хоч іскорку чуття до мене пішли внівець?... І цю несподівану зміну завдячуєш не мені, а якийсь там нужденній пастушці! Кажі, зараз же, чим вона тебе спокусила? Ну?

ІВАСЬ. Я не розумію, чого хочете від мене?

ВОРОЖКА. Не робися дурником! Не прикидайся блаженьким! Бо коли й на далі будеш так критися як дотепер, то вб'ю ту твою негідницю!

ІВАСЬ. О ні, ні! Не вбивайте її! Клянуся, що вже порозумнішаю супроти вас!

ВОРОЖКА. Ага, боїшся за неї? !..

ІВАСЬ. Ні! Просто не можу дивитися на мертвого.

ВОРОЖКА. То побачиш мене мертвою, коли не полюбиш мене!

ІВАСЬ. Прошу не гніватися на нас!

ВОРОЖКА. (Горнеться до Івася) Ох, любий Івасю, зглянься надо мною!.. Не відштовхуй

мене від себе !.. Все забуду... навіть причину твоєї зміни на краще... тільки зрозумій, яке щастя чекає тебе, коли ти будеш зо мною!.. Я вичарую чарівний куточок, де будемо раювати у двійку.

ІВАСЬ. О, так! Я на дні душі відчуваю, що ви тисячу разів кращі від тамгої... Просто скаженію..

ВОРОЖКА. Чого, хлопчику ?

ІВАСЬ. Що дався так здурити себе... Таж вона не може рівнятися до вас.

ВОРОЖКА. Та невже ж ти міг би любити ту, що ошукує тебе, що глузує з тебе і не любить!

ІВАСЬ. Це вже ні... любить мене до божевілля!

ВОРОЖКА. Оббріхувала тебе, вір мені, я між іншим знаю, що вона виходить заміж за пастуха, що дотепер був її любком. Хочеш, то закличу її... най сама тобі в очі скаже?!..

ІВАСЬ. Невже ! Ох ! Немаю чим дихати ! Отже добре ! Хочу знати за все, як найшвидше. Коли справді обманює мене, то... буду пестити вас, одружуся з вами на її ж очах ! О — ого !

ВОРОЖКА. Добре ! Зараз приведуть її.

ІВАСЬ. Так, але ви хитруєте. Коли ви будете свідком нашої розмови і грізно глянете на неї, то вона перестрашиться і не скаже по широму.

ВОРОЖКА. Я сховаюся.

ІВАСЬ. Ага ! І будете підслухувати нас.

ВОРОЖКА. Даю слово, що ні ! Я зараз же скажу, щоб її привели сюди.

ІВАСЬ. А я піду трішки відсапнути. (Виходить).

Я В А 15.

Ворожка, Крутій.

ВОРОЖКА. Крутію, Крутію !

КРУТІЙ. (Входить) До послуг пані !

ВОРОЖКА, Хай зараз же приведуть сюди пастушку ! Хочу побалакати з нею. Коли дівчина лишиться сама, підіслеш до неї Івася, най побалакають. Ти ж добре сховайся, підслухай їх балачку і потому повториш її мені. Чуеш ? Зроби ж все якнайкраще.

КРУТІЙ. Слухаю ! (Виходить.)

Я В А 16.

Ворожка (сама.)

ВОРОЖКА. Хиба може бути щось жалюгіднішого від моєї пригоди ? Люблю його ще більше і тому так невимовно терплю. Але не трачу надії. Ось, моя суперниця. Іде. Так би й поламала цю забавку ! Підійди блище ?

Я В А 17.

Ворожка, Марійка.

ВОРОЖКА. Ну, і шож ти скажеш ?

МАРІЙКА. Я не знаю чого мене кликали.

ВОРОЖКА. Свята та Божа ! Добре знаєш !

МАРІЙКА. Хиба ж це моя провина, що цей гарний хлопець залюбився в мені ? Каже, що я гарна... Трудно ! Не можу стати іншою.

ВОРОЖКА. (Злісно до себе) Ох! Якби я не боялася, що страчу все, то роздерла б її на шматки. Слухай, дитинко... Нежданні муки чекають тебе за твій непокір!

МАРІЙКА. На жаль, можете робити зо мною, що вам довподоби.

ВОРОЖКА. Цей хлопець прийде сюди. Скажи йому, що ти лише кепкувала з нього, що ти його не любиш, що вийдеш заміж за пастуха з вашого села. Мене не буде підчас вашої балачки, але я буду знати про кожне твоє слово! Гляди ж мені, коли не зробиш як я тобі раджу, або натякнеш йому, що я тебе до цього намовила, то не минути тобі моєї кари.

МАРІЙКА. Я маю... маю сказати, що кепкувала з нього!?. Це страшне! Він заллється сльозами і я теж... Ви ж добре знаєте, що такий буде всьому кінець!

ВОРОЖКА. Ти ще маєш відвагу сперечатися! Добре! Я зараз же скажу, щоб його звідси нагнали і на дорогу всипали кілька десятків порядних буків.

МАРІЙКА. Ох! Ні! ні! Кажіть вже, щоб його привели сюди... Скажу йому, що ненавиджу вас... ні, ні, його ненавиджу, і прирікаю, що ні трішки не буду плакати... бо ж я його люблю...

ВОРОЖКА. Пам'ятай! Коли зрадишся перед ним, або заплачеш, то пропав і він і ти з ним (Виходить).

МАРІЙКА. Так! І я і він зо мною... (плаче).

Я В А 18.

Марійка (сама).

МАРІЙКА. Не плач, дурна... бо мій хлопчик буде думати, що я його люблю. Біднятко! Та це все одно, що вбити його власними руками. Ох! Погана ворожка! Не плач! Іде!

Я В А 19.

Марійка, Івась, Крутій.

ІВАСЬ. (Входить сумний, підходить до Марійки, дивиться на неї).

КРУТІЙ. (Входить і ховається.)

ІВАСЬ. Люба!

МАРІЙКА. Чого?

ІВАСЬ. Глянь на мене.

МАРІЙКА. Я не можу. Приведено мене, щоб я побалакала з тобою... Я спішуся. Чого тобі треба?

ІВАСЬ. Невже це правда, що ти з мене насміялася!

МАРІЙКА. Так... Все що говорила, робила, було забавкою для мене.

ІВАСЬ. Люба, скажи щиро! Не бійся цієї підтоптаной баби, її тут нема. Заспокійся, заспокійся, біднятко! Скажи, невже ти була такою фалшивою? Невже ти одружишся з тим паскудним пастухом?

МАРІЙКА. Ще раз кажу тобі, що це все правда...

ІВАСЬ. Перехристись... (Плаче).

МАРІЙКА. Боюся тої відьми.

ІВАСЬ. (Гірко плаче, дістає з кишені ножика, гос-

трить його на коліні).

МАРІЙКА. Що ти робиш? Хочеш вмирати? Задержся, любий! Мене примусили брехати.

ІВАСЬ. Невже? Ох, яке щастя! Немаю сил.. ходи до мене, голубко... підіпри мене, бо я вмліваю...

МАРІЙКА. Ой! Відьма!! (Ховається за Івася).

КРУТІЙ. (Вилазить з поза корча). Ні, дітоньки, це відьмак, а не відьма. Так! Наказала мені сховатися та підслухувати вас. Але на мою думку, було би великою шкодою віддавати на поталу таких чутливих любчиків, як ви.. Та й не гідна вона моєї вірности, коли не додержує слова, що дала поважному директорові, якого я щиро поважаю. Будьте спокійними, я вже знайду спосіб забезпечити ваше щастя. Ти, Івасю, мусиш удавати загноєного на Марійку, ти ж, Марійко, прикидайся байдужною до нього. Я ж іду до неї і скажу, що ти додержала слова і виконала все, що від тебе вимагалось. Потому ти, Марійко, як вона прийде сюди — підеш звідси. А ти, Івасю, лишишся з ворожкою. Запевни її, що ти вже й не думаєш про зрадницю; присягнися на вічну і вірну любов до неї та постарайся підчас чулої забави відібрати від неї чародійну паличку. Разом з паличкою перейде на тебе сила ворожки, тоді діткнеш її кінцем палички і станеш необмеженим паном над нею. А після цього всього зможете тікати звідси і влаштувати своє життя на власну вподобу.

МАРІЙКА. Я просто не можу знайти слів подяки за це...

ІВАСЬ. О, це розумію! А коли я буду мати чародійну паличку в руках, то нею наповню твій капелюх золотими грошима.

КРУТІЙ. Так я йду! (Виходить.)

Я В А 20.

Івась, Марійка.

ІВАСЬ. Слухай, голубко! Я не годен вдержатися... мене так кортить поцілувати тебе... Ще встигнемо! Не бійся! Не бійся!

МАРІЙКА. Ні, ні, Івасю! Вже скоро! Потерпи, трішки... зате потому буде вдсятеро смакувати! Йде! Гляди ж! Свари на мене, як лише змієш... Треба їй пустити тумана!

Я В А 21.

Івась, Марійка, Ворожка, Крутій.

ІВАСЬ. Годі! Остогидла ти мені! Йди звідси, не хочу тебе ні бачити, ні знати, ні чути!..

МАРІЙКА. Алез, Івасю...

ІВАСЬ. Не... (Замахується п'ястком.) Мовчи мені і тікай геть, поки я добрий!..

КРУТІЙ. (До Ворожки) Ну й як вам подобається?.. Гадаю що ввійде...

МАРІЙКА. Та я...

ІВАСЬ. Забирайся звідси зараз же!.. Ні, то... (Хоче бити).

МАРІЙКА. Диви! Думає, що настрашуся! Йду,

йду, йду до могого, любчика і ще сьогодні одружуся з ним... тобі на злість!

ВОРОЖКА. Чого вона ще мнеться?! Чому не йде під три вітри! Викінь її до дідька! (Крутій і Марійка виходять).

Я В А 22.

Ворожка, Івась.

ВОРОЖКА. А що? Не казала тобі...

ІВАСЬ. Мені байдуже! Хиба можна цю поганку рівняти до вас. Я переконався, що ви є доброю, ласкавою, найкращою... Який же з мене був дурень! Тепер я прозрів! Але ще нічого не пропало... Ми своє надолужимо... як будемо чоловіком і жінкою...

ВОРОЖКА. Що ти кажеш? Невже? Ох, мій любий Івасю!.. Отже ти мене любиш?

ІВАСЬ. Розуміється! Я помилився трохи. Треба було відразу... Тепер я вже переконався, що всі пастушки не вартні доброго слова. І я тепер боюся... ви, можливо, не захочете мене, бо я був таким дурним, дався запаморочити...

ВОРОЖКА. А леж, любий Івасю!.. Я все прощаю, забуваю на все! Ти будеш моїм чоловіком, моїм паном. Я віддаю себе цілу... моє серце, моє багатство... все, все!..

ІВАСЬ. Ох, моя люба! Я не можу налюбуватися тобою! Я також віддаю тобі себе цілого... і це (віддає капелюх)... і це (віддає хустинку). А собі візьму ось цю паличку. (Бере з рук Ворожки коротеньку паличку).

ВОРОЖКА. Віддай паличку, віддай! Ти можеш її зломити!

ІВАСЬ. О, ні!

ВОРОЖКА. Віддай зараз же... Я без неї не можу бути... Це моя сила...

ІВАСЬ. (Дотикається ворожки паличкою). Сідай, ось, краще тут і будь чемною.

ВОРОЖКА. (Сідає на лавку). Ого! Пропала я! Підійшов мене!

ІВАСЬ. А я від щастя почувуюся на сьомому небі! Ти мені докоряла, що я недотепа. Як бачиш, помилилася. Тепер я пан! Будь чемною, ворожко, бо інакше буде біда! Крутію, Крутію! (Махає паличкою.) Най зараз же з'явиться моя Марійка!

Я В А 23.

Попередні та Марійка і Крутій.

МАРІЙКА. (Вбігає, обіймає Івася) Тепер наш договір ліквідуємо! (Цілюються).

КРУТІЙ. (Входить). Прошу пані, там прийшов директор.

ВОРОЖКА. Ох! Пропав горішок, най буде шка- ралуша!

З А В І С А .

Видання власні В-ва „РЕКОРД“.

Др. ДЕМИДЕЦЬКИЙ: Найновіша метода природного лікування	32.— зл.
ГРИГОРЧЕНКО: Підручник лічення домашніх звірят	30.— зл.
” Ветеринарійний зільник	1.— лл.
О. ФРАНКО: Перша Українська Кухня	18.— зл.
А. ЧАЙКОВСЬКИЙ: Олюнька, повість	3.50 зл.
” Четверта заповідь	3.— зл.
” Аристократ	0.60 зл.
” За чужі гріхи	4.— зл.
” В чужім гнізді	7.— зл.
” До слави ч. II.	4.— зл.
” На уходах I-II	5.— зл.
О. СКАЛОЗУБ: Словник чужомовних слів	8.— зл.
Д. БАСЮК: Полове жигтя та венеричні недуги	3.50 зл.
МЕРЕР: Рібцаль історії лісовика	2.50 зл.
Др. НАРАЇВСЬКИЙ. ПРАВОВИЙ ПОРАДНИК	28.— зл.
М. КОВАЛЮК: Як стати багатим	0.30 зл.
Укр. флірт „Бандура“	1.— зл.
Річник часопису, Український купець, в оправі	5.— зл.
В. ДЕМЧИШИН: Утрачені діти, істор. опов.	0.30 зл.
О. ДАШКО: Хто душий	0.30 зл.
В. ЛЯЛЮК: Чорний козак	0.30 зл.
В. АЛЕКСАНДРОВИЧ: Ш... відкриття	0.30 зл.
ВИШЕНСЬКИЙ: ... пришок	0.30 зл.
” ... олодранців	0.30 зл.
О. ДАШКО	0.30 зл.
”	0.30 зл.

Biblioteka Narodowa
Warszawa

30001021770331

28 MARZ 1934

2998
34

ВИШЕНСЬКИЙ: Поворот небіщика з раю	0'30 зл.
„ Морський опришок	0'30 зл.
„ Чорний двір	0'30 зл.
АЛЕКСАНДРОВИЧ: Вірний аж до смерти .	0'30 зл.
„ Історія кравця і горбача	0'30 зл.
ЛЯЛЮК : Загадочне душогубство	0'30 зл.

„БІБЛІОТЕКА АМАТОРСЬКОГО ТЕАТРУ“

Виходить що два місяці, під ред. М. Ковалюка.

Досі появилися :

1. П. ФРАНКО : Заздрісні, комедія	0'80 зл.
2. „ Марко Спотика йло, ком.	2 — зл.
3. ЯРОСЛАВИЧ : Чортення.	2'50 зл.
4. „ Антипко	2'50 зл.
5. А. ДАНКО : Новітні чорти	2'50 зл.
6. „ Сруль Натягайло	1'50 зл.
7. Ярославич : Павуки	2 — зл.
8. ГОГОЛЬ : Сорочинський Ярмарок	1'50 зл.
9. СКАЛОЗУБ : Сотниківна, п'еса	2 — зл.
10. А. ДАНКО : Швець Жердка, комедія	2 — зл.
11. М. КОСТИВ : Там де воля кровавим кві- том заувіла, драма	1'20 зл.
12. „ Біснுவаті, драма	0'80 зл.
13. СКАЛОЗУБ : Нечиста сила, ком.	1 — зл.
14. „ Любов на розказ	0'80 зл.

ОБРАЗИ :

Похід козаків на війну 70 X 60 колірвовий	5.— зл.
Поворот козаків з війни 70 X 60 „	5.— зл.
Засідка запорожців 70 X 50 „	8.— зл.
